PIRAMIDA...

Una dintre cele mai pasionante dezbateri pe tema juniorilor este înălțimea vîrfului piramidei. Am ales această figură geometrică pentru că ea exprimă cel mai bine marea selecție în sportul de performanță. Indiferent dacă ne fixăm asupra piramidei egiptene, cu panta ei continuă, sau dacă poposim pe treptele piramidei asiriene, în trepte, urcușul simbolizează selecția care rărește necruțător numărul juniorilor apți să continue alergarea spre culmile sportului de performanță.

Dacă desenăm o piramidă pe o foaie de caiet — hai, să zicem, pe o foaie aritmetică, — vîrful performerilor va fi reprezentat printr-un mic triunghi negru, care nu acoperă deseori un pătrățel. Cu alte cuvinte, raportul dintre juniorii care iau startul, animați de speranță, și cei care ajung în vîrf este copleșitor în... favoarea celor care rămîn pe drum, fără să fie solicitați așa cum au fost ziditorii piramidei lui Keops, secerați în cele din urmă de razele arzătoare ale lui Ra sau de povara blocurilor uriașe purtate spre vîrf, într-un efort pe care contemporanii nu și-l imaginează nici pînă astăzi.

Cum se explică procentajul minim al devenirii juniorilor, un procentaj care se micșorează în mod deosebit în țara noastră, ca și în multe alte țări latine, sub puterea unei imaginații deseori debordante, care invită la părăsirea coloanei, spre vîrf ?

Antrenorii noștri, indiferent de ramură de sport, explică uneori această rapidă „ieșire din front" prin cauze tehnice, cum ar fi de pildă o neîmplinire fizică la nivelul nordicilor, o aversiune pentru efortul monoton, de rezistență, caracteristic de pildă alergătorului și schiorului finlandez, sau, și mai mult, o dispersare a disponibilului fizic și psihic spre multe alte preocupări, care l-ar caracteriza, chipurile, pe tînărul mult mai receptiv la diversitate de prin părțile noastre.

Poate că aceste încercări de explicație ar avea un grăunte de adevăr. Dar, exemplele furnizate de mulți dintre sportivii noștri par să infirme preponderența cauzelor mai sus amintite. Ilie Năstase este un prim exemplu. El nu a avut și nu are conformația fizică a unui Stan Smith. El nu a avut și nu are tenacitatea feroce a unui Cliff Richey. El a avut, pe de altă parte, o disponibilitate pentru diversitate, așa cum au putut constata, într-o după-amiază, pe stadionul Olimpic din Roma, actorii și ziariștii italieni care l-au văzut jucînd fotbal — „la nivelul unui jucător de ligă", — cum avea să se exprime unul dintre comentatorii sportivi prezenți la acel meci.

Exemplul lui Ilie Năstase nu este izolat. Gheorghe Berceanu a devenit campion de atletică... grea învingîndu-și imponderabilitatea cu armele unui amestec de inteligență și tenacitate care a stîrnit admirație. Rugbyștii români au învins deseori pachete de înaintași mult mai grele.

Exemplele ar putea fi continuate. Ne vom limita, însă, la cele date, pentru a sugera că marea cauză a împuținării rîndurilor juniorilor în drum spre vîrf este irosirea potențialului psihic.

Un junior este în primul rînd un suflet care trebuie modelat. Doar în acest caz, micul triunghi de tuș de pe coala de aritmetică va putea coborî spre pătrățelele crescînde ale bazei.

Juniorul, în primul rînd un suflet de modelat...

Ioan CHIRILA

JUNIORII de azi PERFORMERII de mîine

Trebuie să mărturisim că redactarea paginilor rezervate juniorilor ne produce o reală bucurie. Vizitînd unele cluburi și asociații sportive, licee și școli generale, școli sportive și unități de pionieri, constatăm, aproape peste tot, grija pentru creșterea tinerei generații. De cele mai multe ori avem satisfacția de a nota că numărul juniorilor unei secții a crescut, că cel al secțiilor unei unități sportive a sporit și el, că procesul de instruire și educație a devenit mai exigent și, drept urmare, performanțele au atins valori superioare. În mod inerent, mai întîlnim și stări de fapt care trebuie criticate. Dar, repetăm, majoritatea subiectelor furnizate de juniori sînt plăcute, ne oferă satisfacția redării unor evenimente care se înscriu la capitolul realizărilor mișcării sportive din țara noastră. Articolele cuprinse în această pagină reflectă tocmai grija unităților sportive pentru depistarea, selecția și instruirea juniorilor, ele scoțînd în evidență multitudinea și profunzimea preocupărilor față de viitorii performeri ai României.

JUBILEUL UNEI PEPINIERE A SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ

ȘCOALA SPORTIVĂ CLUJ 1954-1974

Școala sportivă Cluj se află în pragul unui jubileu : 20 de ani de la înființare. O sărbătoare cu prilejul căreia vor fi evocate— după cum vorbesc „materialele jubiliare" — **realizările** în cele două decenii de activitate, vor fi **felicitați performerii** (cuvîntul incluzînd vîrfurile actuale, speranțele care au „zburat" de aici, atingînd măiestria sportivă în cadrul unor mari cluburi din țară, precum și pe acei profesori care au slujit, cu consecvență, pasiune și talent, „catedrele" școlii de profil) și subliniate **neîmplinirile**, astfel ca etapa parcursă să fie cît mai veridic reflectată, iar obiectivele celei viitoare cît mai concrete și realiste.

Permițîndu-ne libertatea de a deschide cu un ceas mai devreme „dosarul festiv", să extragem — pentru început — acele elemente care s-au impus cu pregnanță, conturînd Școlii sportive clujene personalitatea : **performanța și promovarea de cadre spre diviziile superioare**, ultima reprezentînd în fond adevărata rațiune pentru care s-a constituit și funcționează această „uzină" de tinere elemente. **Performanța :** pornind, în 1954, cu secțiile de volei, gimnastică și înot, Școala sportivă și-a adăugat, în '57, atletismul și baschetul, iar în '58 handbalul, tablou care s-a menținut pînă astăzi, fiind înnobilat cu o suită de rezultate valoroase. Astfel, **atletismul** (condus în cea mai mare parte de către profesorii Peter Naghi și Marian Pășcălău) a cucerit patru titluri de campioni balcanici, 50 de titluri de campioni naționali la juniori I, II și copii și a înregistrat 58 de recorduri naționale, printre principalii „colecționari" numărîndu-se Andrei Sepsi (astăzi la Steaua), Eva Zörgö și Mariana Nedelcu („U" Cluj) ; **echipa de baschet fete** (profesor Horia Pop) a reușit deosebita performanță ca timp de cinci ani consecutiv să cîștige toate competițiile vîrstei respective: în '68 și '69 campionatul național de copii, în '70 și '71 campionatul de juniori II, iar în '72 divizia națională de juniori și școlari, după care șase dintre componentele echipei au făcut saltul de calitate spre divizia A, ele fiind astăzi echipiere de bază ale formației „U" Cluj ; la concurență cu fetele, **baschetbaliștii** (profesor Vasile Mureșan) și-au revendicat, între '66—'68, toate competițiile de nivel republican, cîțiva dintre componenții de valoare ai echipei de atunci fiind astăzi oameni de bază ai diferitelor divizionare A : Gh. Roman („U" Cluj), Gh. Oczelac (Steaua), V. Moisin, L. Moraru, Al. Vidican (Politehnica Cluj).

Cu unele rezultate bune — în special în direcția formării de cadre pentru diviziile superioare — au activat și activează secțiile de **volei** (mai vechilor Codru Mateescu și M. Popa, li s-au adăugat, acum, promovații Gh. Dinca și Al. Donescu), **handbal** (I. Oros, A. Udrea, Gh. Răzor, Elena Potora, Livia Bearz, Viorica Horvath și alții, astăzi componenți ai diferitelor echipe divizionare A și B din țară, au învățat handbalul la Școala sportivă Cluj) și, în unele perioade, **înotul**, ramura care a promovat spre CSM pe frații Clara și Csaba Kokai, înotători de valoare republicană.

COMPATIBILITATEA PERFORMANȚEI CU ÎNVĂȚĂTURA

Un aspect ce se cere subliniat — pentru că el sprijină ipoteza compatibilității sportului de performanță cu rezultatele bune și foarte bune la învățătură — îl constituie numeroasele exemple de absolvenți ai Școlii sportive care au atacat cu brio examenele de admitere din diferite institute de învățămînt superior. Oprindu-ne, de altfel, la cel mai recent exemplu — admiterea '73 — trebuie remarcat cazul celor cinci sportivi care au intrat în facultățile clujene ca lideri ai promoțiilor respective : Eva Zörgö—„Psihologie", Andrei Ganea-Roth — „Medicină generală", Valentin Ciurea „Poduri și șosele", Elek Benkö — „Istorie", Mioara Cornea — Educație fizică, ca și exemplul atletei Mariana Nedelcu și al baschetbalistei Lucia Cobîrzan admise printre primii la „Medicină".

Menținîndu-ne în sfera aceleiași idei, reținem și orientarea profesională existentă la Școala sportivă Cluj, aceea de a aduce la „pupitrul" diferitelor discipline foști absolvenți ai școlii, cum este cazul actualilor dascăli Horia Pop (director adjunct), Voicu Moldovan și Florica Gorgoi.

19 ANI ÎN PRIMELE RÎNDURI

Cînd am amintit secțiile ce au obținut — la nivelul performanței școlare — cele mai bune rezultate și au înregistrat cele mai valoroase promovări, am subliniat totodată și numele coautorilor acestor succese : profesorii care, cu știință, talent, pasiune și tenacitate, și-au condus elevii spre podiumurile de premiere și spre granițele sportului de înaltă performanță. Alăturat lor se cere însă menționat numele profesorului Ioan Scurtu, director al Școlii sportive Cluj de la înființarea acesteia : 1954 și pînă în 1973 cînd profesorul „veteran" a fost pensionat. Deci, 19 ani în primele rînduri ! 19 ani de trudă și căutări pentru care profesorul-director Ioan Scurtu a primit — și primește — salutul respectuos al elevilor și colaboratorilor săi și considerația celor care trăiesc în același oraș cu el.

ÎN CĂUTAREA UNOR REZOLVĂRI

Ca în majoritatea unităților sportive, și la Școala sportivă Cluj sînt secții care nu merg și secții care evoluează prea încet : **gimnastica, înotul.**

— Care ar fi cauzele, tovarășe director Ioan Vereșezan ?

— **În cazul gimnasticii, cauza principală a neîmplinirilor rămîne marea fluctuație de cadre : 22 de profesori în cei 20 de ani și lipsa unei munci susținute și pasionate. În cazul înotului, explicația rezultatelor modeste stă în lucrul insuficient, absența unei consecvențe și continuități în muncă din partea unora dintre cadre.**

— Cum vedeți ridicarea lor la nivelul secțiilor fruntașe ale școlii ?

— **Prin anumite modificări de program — în sensul suplimentării orelor afectate pregătirii și alegerii celor mai propice ore, prin impunerea unor obiective precise pentru fiecare cadru, prin efectuarea unui control riguros și permanent la nivelul secțiilor. Vom milita în același timp pentru atragerea tuturor cadrelor într-un front de muncă unit, călăuzit de pasiune și dăruire.**

Reținînd cuvintele : „**muncă asiduă**", ce se vor motto-ul etapei ce va începe după jubileul de 20 de ani, și adăugînd premisele certe ale construirii unei baze sportive proprii a școlii, ne formulăm... premisele ferme ale unui salt de calitate mult mai convingător și substanțial decît cel ce va fi raportat la jubileul : „**Școala sportivă Cluj 1954—1974**".

Elena DEMIAN

LA DUNĂREA GALAȚI SE PREGĂTESC ȘI ALȚI URMAȘI AI LUI NICOLAE MARTINESCU!

Fără îndoială, **Nicolae Martinescu** este unul dintre cei mai valoroși luptători pe care i-a avut țara noastră în ultimii 30 de ani. Depistat de antrenorul **Ștefan Babin**, în anul 1959, la Galați, doi ani mai tîrziu, Martinescu a devenit campion național, de atunci numărîndu-se mereu printre fruntașii categoriei respective în marile competiții internaționale. După acest veritabil succes, depistarea și pregătirea tinerelor talente ajunge o preocupare permanentă a antrenorilor gălățeni. **Ion Donose** (de 18 ani antrenor în marele port dunărean) a inițiat în tainele luptelor o serie de sportivi talentați, care au întregit diferitele loturi naționale : **Ion Gabor, Iordache Enache, Marin Dumitru, Adrian Savlovschi, Aurel Bucov, Gheorghe Ciobotaru, Mircea Danilov, Viorel Gabor** etc. iar alții (destul de mulți) — urmași ai lui Martinescu — merg cu pași siguri pe drumul afirmării.

Nu de mult am făcut o vizită secției de lupte greco-romane a clubului Dunărea Galați, ai cărei componenți sînt pregătiți de Ion Donose. Sala era arhiplină. Aproape 40 de tineri echipați cu treninguri sau dresuri efectuau cu conștiinciozitate programul lecției de antrenament. Am urmărit zeci și zeci de repetări ale diferitelor procedee tehnice. Chiar și cînd executanții începeau să arate semne de oboseală, conducătorul lecției nu comanda încetarea. Dimpotrivă ! Glasul său îi îndemna pe tinerii luptători la noi și noi repetări, amintindu-le sportivilor că trebuie să se obișnuiască să execute procedee tehnice și atunci cînd sînt obosiți, întrucît în acele momente și adversarii sînt mai puțin capabili să se apere. Antrenorul I. Donose ni i-a prezentat cu mîndrie pe **Ion Tecuceanu, Zaharia Felea, Nicolae Horniceanu, Mihai Viorel, Laurențiu Paraschiv** și **Sabin Achiriloaie**, amintind performanțele acestora în campionatele juniorilor sau tineretului. „**Aceasta este satisfacția noastră** — ne spunea antrenorul gălățean — **să vedem cum cresc, cum se dezvoltă și devin luptători acești copii. Uitați-vă la Achiriloaie. În 1970, cînd a venit în sală, avea 35 de kilograme. Un an mai tîrziu lupta la 48 kg. În 1972 a fost campion la juniori mici, categoria 56 kg, iar în '73 a cîștigat titlul la 65 kg. Gîndiți-vă : în trei ani și ceva a crescut 30 de kilograme în greutate și a cucerit și două titluri de campion național. Anul acesta va lupta pentru prima oară la juniori mari. Nu mai știu dacă va concura tot la 65 kg. Dar, pînă va trece la seniori, cu siguranță că mai crește cu cîteva categorii.**"

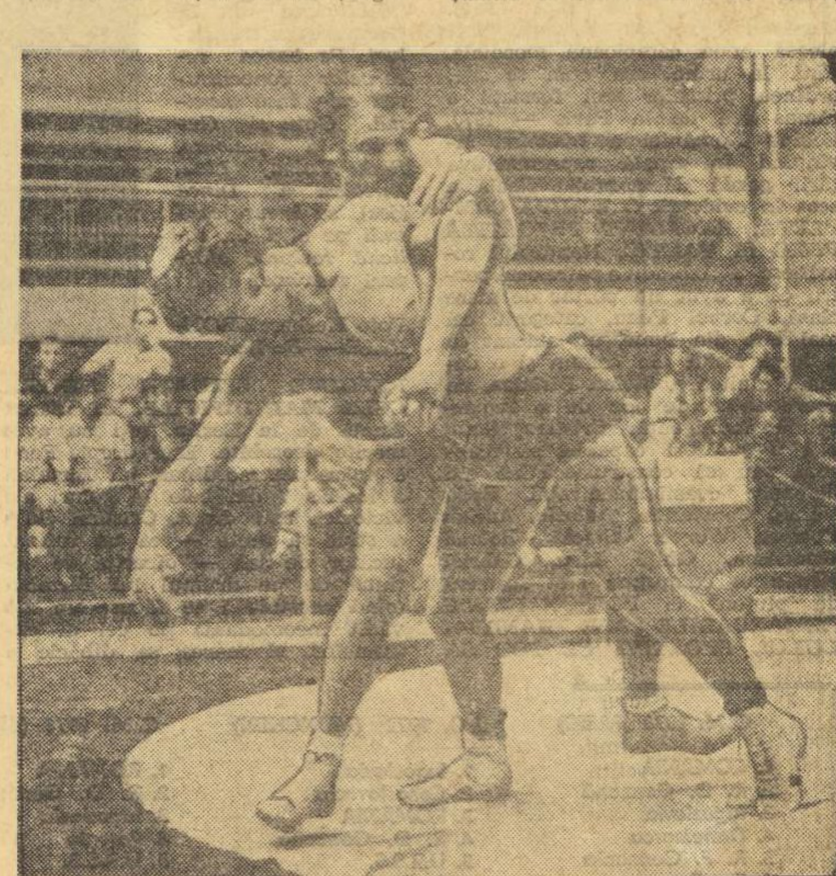
Într-un colț al sălii am observat doi sportivi luptînd cu înverșunare pe saltea. Apropiindu-ne l-am recunoscut pe **Marin Dumitru**, fost component al echipei naționale participantă la campionatele europene de anul trecut. Adversarul său din acel moment nu era altul decît fratele mai mic, **Mihai Dumitru**, decis să-l depășească pe Marin. Din cele ce am aflat de la antrenor și de la ceilalți colegi, dorința lui Mihai are toate șansele să se transforme în realitate. El este dotat, ambițios și foarte conștiincios la antrenamente. **De altfel**, deși este junior mic, Mihai Dumitru a făcut de cîteva ori parte din echipa de seniori a clubului, participantă în prima divizie a țării.

Impresionat de numărul mare de sportivi prezenți la antrenament i-am cerut relații tehnicianului respectiv.

— **Cîți sportivi legitimați aveți în secție ?**

— Peste 50. Cam 20 reprezintă lotul din care formăm echipa pentru campionat. Restul sînt juniori și începători. În permanență ne deplasăm prin școli și ne selecționăm copii dotați pentru acest sport. La Grupul școlar al C.S.G. și la Liceul industrial de construcții mașini avem tot sprijinul din partea conducerii acestor unități școlare pentru a recruta tineri talentați. Numai de la liceul sus-amintit (directoare **Elena Vîlsan**) am recrutat o serie de sportivi cu care azi ne mîndrim și noi și conducerea liceului : **Adrian Savlovschi, Mircea Danilov, Ion Tecuceanu** ș. a.

Mihai TRANCA

Nicolae Martinescu, *cel mai valoros produs gălățean în domeniul luptelor, finalizează un supleu, obține un nou succes internațional*

Foto : S. BAKCSY

CAMPIONUL DIN SOMCUTA MARE

Fotografia trimisă de colaboratorul nostru Petre Nagy înfățișează pe Alexandu Papi — primul campion de atletism din Somcuța Mare, alături de antrenorul său Dumitru Chivăr. Cu cîteva săptămîni în urmă, la Botoșani, Alexandru Papi a cîștigat proba de săritură în înălțime din cadrul campionatelor naționale de sală ale juniorilor II cu 1,91 m. Apoi, la campionatele juniorilor „mari" a obținut 1,94 m. Pe cînd sărituri de peste 2 metri pentru tînăra speranță din Somcuța Mare ?

Foto : P. NAGY

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU SPERANȚELE PISTELOR DE GHEAȚĂ ?

- Plafonare prematură
- Calificarea antrenorilor = valoarea juniorilor
- Patinoarele artificiale insuficient folosite

Micuța Ibolia Satmary (Mureșul Tg. Mureș), care ne-a obișnuit aproape la fiecare concurs cu recorduri de copii, și-a pus în gînd să devină o mare patinatoare. Oare anii următori vor confirma dorința ei ?

Concursurile de patinaj viteză din ultimii ani au reunit la startul lor numeroși tineri talentați. Aproape fiecare reuniune a evidențiat evoluția ascendentă a celor mai mici viteziști (adesea autori de noi recorduri naționale), unii dintre ei anunțîndu-se ca performeri de nădejde. Prietenii credincioși ai pistelor de gheață își amintesc de Vlad Patraulea, Laurențiu Căplescu sau Ludovic Schreitofer (ca să dăm numai cîteva nume de juniori dotați pentru marea performanță), care ne obișnuiseră cu rezultate superioare de la o întrecere la alta. Toată lumea le întrevedea un viitor strălucit.

Am folosit verbul la timpul trecut, deoarece foarte puține dintre speranțele autentice ale patinajului de viteză au reușit să străbată drumul anevoios pînă la vîrsta senioratului. Iar aceia care au ajuns în prima categorie de participanți au, din păcate, o valoare scăzută, ei fiind depășiți de „veterani" ai acestui sport sau de actualii juniori.

Ce s-a întîmplat cu speranțele „inelelor" de gheață ? De ce nu au progresat pe măsura posibilităților?

Răspunsurile la aceste întrebări trebuie căutate, mai întîi, în procesul de instruire, care are, după părerea noastră, multe carențe. În primul rînd. numărul redus de tehnicieni activi (în evidența federației figurează doar 13 antrenori calificați), a afectat evident sporirea valorilor certe în sînul secțiilor de performanță. Apoi, o serie de antrenori nu caută copii cu perspective, privind în grădina celorlalți. Penuria este evidentă mai ales în probele feminine. De ani de zile, în concursurile republicane, numărăm participantele pe degete.

De asemenea, unele cadre tehnice au o activitate sterilă, fiind plafonate nu numai ca stil de muncă, dar mai cu seamă din punct de vedere al concepției. În consecință, ei dau o „producție" de patinatori cu deprinderi incorecte, greu de remediat. Această situație este, în bună măsură, și urmarea egoismului cîtorva tehnicieni (ale căror nume numai din jenă nu le consemnăm) care păstrează secretul cunoștințelor înregistrate în cadrul schimburilor de experiență efectuate. Din această cauză, la ora actuală nu există o metodă unitară de depistare și pregătire a sportivilor, de natură să valorifice la maximum calitățile tinerilor patinatori.

Mai sînt și alte motive care au frînat progresul elementelor talentate, sau au făcut ca viteziști dotați să se piardă pe drum. Afirmăm din nou, fără teama de a exagera, că în prezent dispunem de un rezervor de cadre de perspectivă: Radu Neculicioiu, Eva Szigeti, Carmen Dragoman, Lilia Vaszi, Ion Opincaru, Ladislau Fokt, Ibolia Satmary, Tereza Costache, Attila Bakos și alți tineri au resurse (dacă vor fi supuși unei atente pregătiri) să scoată din anonimat patinajul românesc. Iar dacă federația de resort se gîndește serios la schimbul de mîine, atunci patinoarele artificiale trebuie să devină locul de întîlnire săptămînală a micilor viteziști, angrenați în diverse concursuri locale. Aceste piste reduse, pe care au loc chiar și campionate mondiale, trebuie transformate în adevărate școli ale patinajului. Prin urmare, e nevoie numai de organizare și de o permanentă îmbunătățire a cunoștințelor antrenorilor, elemente esențiale care garantează ritmicitatea „producției" de patinatori fruntași.

Traian IOANIȚESCU

REGULAMENT NOU LA FINALELE LUPTĂTORILOR

Conform propunerilor Comisiei tehnice a F.I.L.A., regulamentul internațional de lupte urmează să sufere noi modificări, menite să aducă întrecerilor un plus de spectaculozitate. Noutățile se referă la modul de apreciere a procedeelor executate (execuțiile mai pretențioase vor primi mai multe puncte tehnice), la suprimarea deciziei de egalitate, începerea luptei cu contact (priză) și unele prevederi privind lupta la marginea saltelei.

Specialiștii noștri, fiind convinși că aceste propuneri vor fi acceptate de Congresul F.I.L.A., au luat hotărîrea să experimenteze noul regulament cu ocazia finalelor campionatelor republicane de juniori la greco-romane, ce se vor disputa în zilele de 28—30 martie, la Botoșani.

FESTIVALUL NAȚIONAL DE MINIBASCHET VA AVEA LOC LA BACĂU

Tradiționalul Festival național de minibaschet (a cărei ultimă ediție, desfășurată în primăvara anului trecut la Suceava, s-a bucurat de un mare succes), va fi găzduit, între 20 și 30 iunie, de orașul Bacău. Comisia de minibaschet din cadrul federației a început să se preocupe încă de pe acum de competiția micilor sportivi, iar organizatorii (Școala sportivă Bacău, în colaborare cu C.J.E.F.S., Inspectoratul școlar județean și Consiliul județean al pionierilor) au promis că participanții se vor bucura de condiții optime de întrecere și găzduire.

MINIRUGBY ÎN MEDIUL SĂTESC

„EXPERIMENTUL" FIRTĂNEȘTI MERITĂ MAI MULTĂ ATENȚIE

Galațiul sportiv nu și-a spus ultimul cuvînt în sportul cu balonul oval. Este foarte adevărat că de ani de zile activează în orașul de reședință al județului o echipă în divizia B, Ancora, cu veleități la un moment dat de a promova în „A". Dar acest moment de apoteoză a rugbyului gălățean suferă o amînare. Cît timp încă, este dificil de anticipat. Există, însă, semne că în jurul rugbyului se creează o putrenică pepinieră, în măsură să dea vigoare Ancorei și să-i asigure propulsarea în primul eșalon al acestui sport.

Pepinieră înseamnă nu numai formațiile de juniori care activează în școlile subordonate Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, ci, de o vreme încoace, mai exact de doi ani, și o unitate de învățămînt din mediul rural. Școala generală nr. 2 din comuna **Firtănești.**

Există acolo, în această așezare gălățeană, un profesor de educație fizică generos față de rugby (numele său — **Viorel Secuianu**), pînă nu de mult jucător la Ancora și acum dascăl entuziast, pentru care instruirea copiilor în sportul cu balonul oval a devenit un mic crez, o problemă de viață, de preocupare cotidiană. Își împarte tot timpul liber între școală și terenul de rugby.

Procesul de organizare a secției de rugby de la Școala generală nr. 2 din Firtănești a fost încheiat încă din anul școlar precedent. În actualul an școlar avem de-a face cu un veritabil sistem competițional, o divizie de minirugby cu participarea tuturor claselor : III—VIII. Aproape duminică de duminică, terenul de sport din comuna Firtăneștii Galațiului trăiește euforia meciurilor de rugby, într-un fel la concurență cu fotbalul și handbalul aflate în actualitate la **Mesteacăni** și **Sivița, Cuca** și **Foltești**, comunele învecinate. De notat, însă, că și pe acolo mirajul rugbyului începe să cuprindă masele de copii, ca o noutate, ca un sport al titanilor în devenire, un sport al curajoșilor, al cutezătorilor. Rugbyul, la această vîrstă, a pionieriei prinde tot mai mult !

S-a ajuns să se meargă chiar mai departe : s-a conturat echipa Școlii generale nr. 2 din Firtănești, care a și avut prilejul să apară în public, la Galați, în municipiu, în cîteva meciuri demonstrative, deschideri la partidele de divizia B. Selecționata școlii din Firtănești, care cuprinde elemente cu reale calități pentru rugby (ne îngăduim să amintim doar cîteva — **Buturā, Iuga, Jalbă II** și **Iordache** — cu respectivele scuze pentru a nu-i putea evidenția pe toți cei aproape 30 de „oameni" de nădejde ai antrenorului Secuianu) țintește tot mai sus, tot înainte, așa cum este și deviza pionierilor, către întîlniri peste hotarele județului. În vacanța de primăvară a fost perfectat un meci tur-retur cu alt centru de minirugby, cel al Școlii generale nr. 152 din Capitală, după cum se așteaptă, pentru „recreația mare" a vacanței, răspuns la alte „provocări" din Sibiu și Cluj, din Timișoara și Iași, din Suceava și Ploiești.

Roadele acestui experiment (fiindcă el merită a fi numit astfel) au și început să apară : cîțiva minirugbyști formați la Firtănești — Buruiană, Jalbă I, Enescu — au ajuns în echipele de juniori din Sibiu, Galați și Buzău, alții promit să parcurgă un drum similar după absolvirea școlii generale din comună. Toată lumea în Firtănești, în frunte cu primarul **Ion Budumoiu**, cu conducerea Școlii generale (profesoara **Teodora Prodan**) consideră că prin acest centru de minirugby se face o treabă serioasă, de perspectivă, se poartă faima „copiilor-teribili" ai comunei cît mai departe peste hotarele ei. Ne surprinde, însă cum federația de resort nu întreprinde nimic, nu își face simțită prezența măcar cu un gest încurajator. Copiii, prin grija gospodarilor comunei și a școlii, nu au nevoie de nimic, se descurcă și singuri. Dar o atenție, oricît de mică din partea forului de specialitate — o minge simbolică, cîteva plachete și diplome, un fanion etc — sîntem siguri că ar avea efecte nebănuite pe firul emulației pentru rugby, nu numai la Firtănești, unde locuitorii sînt ca și cuceriți pentru acest sport, ci și în alte așezări ale județului...

Tiberiu STAMA

„Clasa" de minirugby a profesorului de educație fizică Viorel Secuianu

În gimnastica maramureșeană

IULIANA SIMONFI ARE COLEGE LA FEL DE TALENTATE

Cu 5—6 ani în urmă, într-o vizită în municipiul Baia Mare, „descopeream" printre elevele profesoarei-antrenoare **Elena Marinescu** un autentic talent în gimnastica sportivă, o fetiță cuminte și zeloasă, pe **Iuliana Simonfi...**

Dacă îmi amintesc bine, profesoara-antrenoare mi-a vorbit atunci cu o exagerată reținere despre eleva ei, cu prudența omului obișnuit să muncească fără a face caz de orele multe, peste cele din program, petrecute în sala de sport. Dar mi-am dat seama, urmărind-o cîteva după-amieze pe Iuliana Simonfi, că aveam în față o sportivă în plină ascensiune, un talent viguros. Iar cînd a trecut la Liceul cu program de gimnastică din Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, un an sau doi după aceea, eram convins că acesta reprezenta drumul cel mai sigur, cel mai direct către marea performanță. Iuliana Simonfi a confirmat speranțele : astăzi ea este componentă a lotului republican...

★

Mi-am reamintit de Iuliana Simonfi, într-o după-amiază din această iarnă, cînd am fost din nou oaspete al sălii de sport din municipiul Baia Mare. Lucrau micile gimnaste, sub îndrumarea aceleiași neobosite și modeste profesoare-antrenoară care este Elena Marinescu. Era cel de-al doilea antrenament din acea zi. Primul avusese loc dimineața, înainte de începerea cursurilor.

În ciuda efortului, fețele colegelor mai mici ale Iulianei Simonfi trădau multă prospețime, o mare ambiție de muncă. Le-o imprima, într-un fel, profesoara-antrenoare și pianista corepetitoare **Iolanda Molnar**, și ele transpuse de lecție, participante trup și suflet la mișcarea scenică din sală.

T. BRĂDEȚEANU